

Slomšekovi prazniki v Mariboru.

Podpisovanje prošelj.

V mnogih krajih je podpisovanje že gotovo. Podpisala je vsa župnija. V nekaterih krajih se podpisovanje še vrši. Prosim, da se ravnate po navodilih, kjer smo določili:

Šole podpisujejo za sebe in naj pole zberejo posebej, ker jih bomo posebej vezali.

Ostali naj podpisujejo osebno, način in čas določijo župni uradi. Vse podpisovanje se vrši na zato posebej tiskane pole. Če kje pol zmanjka, pišite po nje, dobite jih brezplačno na razpolago.

Vsak podpisnik dobi malo potrdilo z molitvico. Tudi teh listkov dobite brezplačno na razpolago, kolikor potrebujete. Pišite po te tiskovine na Slomškov družino v Maribor.

Prijavljanje za udeležbo.

Nujno potrebno je, da se prijavite za udeležbo. Odbor mora vedeti, koliko približno bo ljudi prišlo. Prijavljajo naj se tudi iz onih krajev, kjer se bodo vozili z lastnimi vozili ali prihajali peš. Prijave sprejemajo vsi župni uradi obeh slovenskih škofij. Iz drugih krajev se prijavite naravnost na Slomškov družino v Maribor. Župni uradi bodo o Binkoštih prijave zaključili, zato pohitite z odločitvijo. Male izpremembe, ki se znajo pozneje zgoditi, ne bodo motile, toda mi moramo zaradi ureditve prometa nujno znati vsaj o Binkoštih, koliko približno bo udeleženec.

Kako bomo potovali v Maribor.

Dne 21. junija potuje šolska mladina na šolski izlet in ima s potrdilom šolskega vodstva

običajno pravico 75% popusta na železnici. Vodja skupine mora biti z mladino. Šolska vodstva imajo v tem že znano prakso. Za čas od 20. junija do 1. julija je dovoljena polovična vožnja. Ministrstvo prometa je z odlokom z dne 30. IV. 1936 št. 4556-36 odredilo, da je za ta čas dovoljena polovična vožnja v Maribor in nazaj na vseh progah države. To ugodnost pa ima le tisti, ki kupi istočasno tudi legitimacijo K. br. 13, ki stane samo Din 2.— in pa poziv objavo, to je izkaznico društva Slomškov družina. To izkaznico društva Slomškov družina, ki prireja Slomškov praznik v Mariboru, mora vsakdo imeti že pri odhodni postaji. Tudi ta izkaznica stane Din 2.—. Te izkaznice bodo dobili prihodnji teden vsi župni uradi in jih bodo oddajali udeležencem. Privratnikom se izkaznice pošiljajo samo, ako pošljejo v naprej v znamkah ali po nakaznici Din 3.50, nakar jim pošljemo kot tiskovino izkaznico in znak za 1.— Din. Čim bomo imeli prijave, bomo uredili tudi promet. Z našo legitimacijo se lahko vozi vsakdo z vsakim vlakom, razven ekspresnim, vendar bo zaradi ureditve prometa prijaviti tudi čas potovanja, da določimo dopolnilne vlake.

Čas hiti, prazniki se bližajo!

Prosim predvsem č. župne urade, da izvršijo naša navodila posebno glede prijav. Prijavne pole in navodila smo že razposlali. Če jih kdo ni dobil, naj javi.

Slomškov družina.

Vurberg. Bolesno je odjeknila v srcih naših vedno mirnih župljanov ona strašna vest, o kateri so časopisi poročali, da sta padla dva brata sinova dobre Krepekove družine kot žrtvi noža in gorjač. Starejši Franček je bil dolga leta cerkveni pevec, rad se je tudi udeleževal v prosv. društvu; zato je tem večja naša boleat, ker je roka brezvestneža segla po fantu iz naših delovnih vrst. Kaj bo, če se mladina ne spamet? Ob grobu nesrečnežev se je oba dni zbralo veliko ljudstva z globokim sočutjem do nesrečne družine. Turobno so jima zapeli moški zbori poslednjo pesem. Ob grobu Frančka je spregovoril zelo pomembno in sočutno tovariš V. G. Komaj smo si otrnili solzo žalosti, že smo v nedeljo 3. maja zopet zaplakali ob grobu blagega 22-letnega mladeniča, Naceka Kokel. Ko so vzhajale prve majniške zarje, je umrl na jeltiki lepo pripravljen po 3 mesecih bolniške postelje. Velicasten pogreb je opravil g. župnik ob asistenci g. p. Karla minorita iz Ptuja, ki je bil blagopokojnemu katehet, č. g. pater je opravil zanj v domači cerkvi sv. daritev in prisrčno ter tolažilno govoril ob grobu. Na domu so mu zapeli domači fantje v slovo: »Gozdič je že zelen«, na pokopališču pa cerkveni zbor »Nad zvezdami«. Na pogrebni gostiji so zbrani gostje zbrali 100.— Din za krst poganškega dečka, na ime: Ignacij! Vsem darovalcem Bog plačaj! Prezgodaj umrl mladenič naj počiva v miru. Preostali pa naše sožalje!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Tri in pol meseca si je vzela smrt dopust iz naše fare, zato je pa začela zdaj bolj ostro kositi. V kratkih 2 tednih so poleg par otrok umrli: v Apačah 38-letni dninar Vajs Janez, v Zupeči vasi kmečki užitkar Predikaka Matevž, ki je dosegel častitljivo starost 83 let; in v Sv. Lovrencu užitkar Stefan Hantiš, star 74 let, ki je bil že par let na bolniško posteljo priklenjen. Oba slednje imenovana starčka sta imela srečo, da so jima vrle krščanske hčerke požrtvovalno stregle. Naj v m. p.!

Polenšak pri Ptuj. Meseca aprila je bela žena-smrt pridno kosila po naši župniji. Najbolj je zamahnila po starih, častitljivih glavah. Prvi je padel radi oslavljenja srca 86 let stari Vičar Karol v Ilušaku. Njemu je sledil zadet od kapi 78letni Granfongel Vinko iz Hlaponec. Med nebeške krilatce je vzletela dušica 19 dni starega

Odprta noč in dan so groba vrata.

St. Peter pri Mariboru. V teku enega tedna sta v naši župniji umrli dva starejša župljana in sicer v Trčovi prevžitkarica Gačnik Marija, stara 85 let, v Ruperčah pa svoj čas trden in ugleden kmet Kraner Ivan, star istotako 85 let. Na stara leta je živel na prevžitku ter je po

daljšem bolehanju in udan v svojo trpljenje pretečeni petek mirno v Gospodu zaspal in bil zadnjo nedeljo pokopan. Rajni se je svojčas marljivo udeleževal pri Kmečki zvezi ter je bil še na ustanovnem obnem zboru Kmečke zveze. Naj v miru počiva!

travi in nam je opali noge, kadar smo se tega najmanj nadejali. Tudi proti letalom se nismo mogli bojevati. Skoraj izključeno je, da bi jih sestrelili z našimi puškami. Italijanski aeroplani nas niso samo neprestano obmetavali z bombami, prepogosto so frčali tik nad našimi glavami in so kosili naše vrste s strojnimi. Sedaj so nas poslali domov, ker smo čisto izčrpani. Boj za osvoboditev naše domovine bi bil le mogoč s čisto svežimi močmi. Že 3 do 4 tedne se potikamo po cestah. Celotno opremo smo že oddali za prehrano. Tolažake tolpe so nas napadale in so nam odvzele vse, kar nam je še bilo preostalo. Smo

»Jaz?«

»Da — ali ni res?« je zajecjela. »Mojster Močilnik mi je pravil, da si mu pisal, da moraš z menoj govoriti. Zato sem danes sem k frančiškankom priromala... Menda se mi ni nalogal?«

Zopet jo je posilil jok.

»O, ta norčavež!« je vzkliknil Tevž. »Kdo bi si bil mislil, da bo tako zanko spletel! Zdaj pa se nikar ne joči več, Marta! Vse je prav in od srca se veselim, da se morem s teboj zmeniti. Ko bi bil kak angel iz nebes prišel, bi se ne bil mogel bolj razveseliti, kakor sem se tebe. Na vsem svetu mi ni nihče tako ljub kakor ti — in danes se morava zmeniti.«

Z belim robčkom si je obrisala solze in ga pogledala svetlo in goreče ter dejala z napol otožnim, napol blaženim smehljamem:

»Tevž, zdaj si zopet dober kakor nekdanj... pred ono nesrečo. Ampak v obraz si drugačen.«

»Tako? Tako? Mi je že mojster rekel, da sem brkat. Če pa ti hočeš, se bom še danes obril.«

»Ne, ne,« je branila; »lepo se ti poda. Nikoli mi nisi bil tako všeč kakor danes.«

»Ti pa tudi še nikoli nisi bila tako lepa,« se ji je laskal. »Da se tako po naše domače nosiš, to mi je zelo po godu.«

»V Podkrajju sem se udomačila in po podkrajsko domače se nosim,« je dejala in se z rahlo gizdavostjo ozrla po svoji čedni kmečki obleki.

Res, kar veselje je bilo gledati lepo dekle v preprosti kmečki obleki — vse drugače, kakor tista vaška dekleta, ki se po mestno šemijo. Tevž si kar ni mogel napasti oči.

»Marta, pozabi vse, kar je bilo nerodnega, in daj mi zopet besedo in srce — in bodiva si dobra!«

»Rada,« je dejala prisrčno; »moje srce je bilo zmerom tvoje, tudi v najhujših časih.«

»Moje pa tvoje... Zdaj naju pa nič ne sme več ločiti. — Marta, ali ti je prav, če bom skrbel, da se čim preje vzameva?«

»Meni je po volji. Saj na vsem svetu nimam nikogar, ki bi mi bil bližji od tebe.«

»Tedaj greva na Staneče. Veš, mojster Kristof mi je ponudil Staneče v najem. Ti o tem še ničesar ne veš.«

»Pač, pravil mi je, da ti bo Staneče ponudil. Le pojdi, le — pomagala ti bom. O, kako se veselim!«

»Brez tebe ne bi bil; zdaj pa me silno veseli... Bogastva ti ne morem nuditi. Nekaj pa ti obljubim. Delal bom in garal bom, da ti bom lepo postlal. Da, dobro ti mora biti pri meni.«

»Ne, tako ne! Delala bova oba. Ne vem si lepšega kakor zate delati.«

»To bova vse še videla... Zdaj pa še nekaj! Čisto na prazno gnezdo se ne moreva vzeti — moja bogatija pa bo le za največjo silo, toliko, da si kupiva najpotrebnejšo opravo.«

Cvetko Rudolfa na Polensaku. 79letni Kranjc Franc iz Slomov je podlegel hudi bolezni vode-niki. V 48. letu starosti je preminila Matjašič Neža iz Slomov na bolezni gnetju pljuč in osla-belosti srca. Dne 29. aprila pa je mirno zaspal 81letni Kukovec Ivan v Braclavcih. Tudi on je padel kot žrtev srčne slabosti in vnetja pljuč. Njega smo spremljali 2. maja na njivo teles-nega počitka k Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji, kamor ga je dala prepeljati na izrečno željo pokojnika njega hči Marija, omožena Čuš, v Braclavcih. Tam sniva zdaj mirno spanje v grobu svoje pokojne žene. Lep sprevod je pri-čal, kako je bil pokojnik priljubljen. Pod vod-stvom g. župnika Rehar Jožefa so mu v slovo ob odprtem grobu cerkveni pevci zapeli pretres-ljivo žalostinko. Marsikatero oko se je zasolzi-lo, ko so padale grude prsti na krsto, kot zad-nji pozdrav dedeku Ivanu. Pokojni je bil zelo skrben gospodar ter je zapustil svojim odrast-lim otrokom lepe reči. Dičila pa ga je tudi lepa lastnost: darežljivost, in bil je vedno vesele na-rave. Rad je tudi čital »Slovenskega gospodar-ja«. Dragi dedek! Počivajte mirno v domači zemlji in Bog Vam boji milostljiv plačnik. Vsem preostalim, posebno hčeri Mici in celi hiši Ču-ševi pa naše sožalje! Enako sožalje vsem osta-lim gori navedenih pokojnih, katerih telesa mir-no počivajo, duše pa naj večni raj uživajo!

Apacé. Žalostno je zapel vaški zvon v Črn-cih, ko je v nedeljo dne 3. maja popoldne umrl na graščini Freudenau Sabo Ivan, star 72 let. V petek dne 1. maja je padel pod voz, ki mu je zlomil prsni koš. Bil je 30 let v službi, zvest in marljiv in vzor vsej služinčadi. Ni imel no-benega sovražnika. Njegovega pogreba so se udeležili vsa služinčad in ogromna množica na-šega ljudstva. Ob odprtem grobu mu je govoril v slovo upravitelj graščine Freudenau g. Oton Pajdaš. Povdarjal je njegovo marljivost in zve-stobo ter ga stavil za zgled vsem mlajšim pod-ložnikom. Rajni zapušča tri sinove in dve hčeri, kateri so že vsi preskrbljeni. Rajnemu boji ve-čni mir in pokoj! Preostalim naše iskreno so-žalje!

Litmerk pri Ormožu. Tukaj sta umrla po-sestnika Vavpotič Martin in Vavpotič Jožef. Martin je dolgo bolehal, ko je leta 1922 izgubil pri podiranju bukke nogo. Po nesrečnem na-ključju mu je bukev padla na nogo in mu jo

zlomila. V bolnici v Ormožu so mu morali no-go odrezati. Bil je dober oče svojim otrokom, ki jih je vse lepo krščansko vzgojil. Dolgo let je bil naročnik našega tednika »Slovenskega gospodarja«. Naj v miru počiva! Tudi Jožef je bil zelo dobrončen in miroljuben mož; rad je pomagal vsakmu, v čem mu je bilo mogoče. Naj bo rajnima blag spomin! Ostalim pa naše sožalje!

Sromlje pri Brežicah. Dne 23. aprila smo po-spremili k večnemu počitku Marijo Petan, ki je umrla po hudem trpljenju, stara 69 let. Bila je dobra krščanska mati in gospodinja. Vzgo-jila je štiri sinove in štiri hčere. Po svetovni vojni je gospodinjala še sama deset let, ko je izgubila moža. Vsem svojim otrokom je vsadila v srce geslo našega škofa Slomška: Moli in delaj! Zato je tudi vse oskrbela za življenje. Pokojna Marija Petan je bila največja prija-teljica dobrih listov. Zato je bil »Slovenski gos-podar« v njeni hiši čez 25 let stalni gost; tudi njenim otrokom je ta list zvest tovariš v živ-ljenju. Vse njeno delo je opisal najlepše v po-slovnih besedah č. g. duh. svetnik Alojz Šoba. Pogreb je pa vodil domači č. g. župnik Štefan

Štiper ob navzočnosti č. g. šketa Josipa, žup-nika iz Artič. Za krsto je stopal njen mlajši sin Janko, sedaj kaplan pri Sv. Lovrencu na Poh., in ostalih šest otrok. Najstarejša hči Marija, poročena Kostanjšek, je umrla ravno štiri me-sece prej. Bog bodi plačnik dobri krščanski ma-teri, preostalim pa naše sožalje!

Planina pri Sevnici. Umrla je v celjski bolnici v cvetu mladih let, v 15. letu, Minka Romih, do-ma na Selu pri Planini, hčerka g. Mihaela Ro-mih, župana občine Planina. Dne 5. maja so jo pripeljali iz Celja na Planino, 6. maja pa je bil pogreb ob obilni udeležbi znancev in sorodnikov. Pri odprtem grobu je bil lep govor g. župnika. Lani je želela iti v samostan, a ni mogla zaradi rahlega zdravja. Letos je odšla v drug še boljši kraj, kjer cvete nebeški maj. Mirno spavaj, draga Minka, očetu, materi, bratom in sestri-cam pa naše iskreno sožalje.

Novi Sad. Na dan 6. t. m. je umrl v Novem Sadu po kratki težki bolezni podnarednik Kor-par Ivan radi vnetja pljučne mreže. Pokopan je bil na tukajšnjem pokopališču. Rajni je bil doma od Vel. Nedelje in služil pri letalcih. Pokoj nje-govi duši!

Remšnik. V nedeljo dne 26. aprila smo ob-hajali pri nas lepo nedeljo. Tudi shod smo ime-li, na katerega je hotel priti g. Pušenjak, mož krščanskih načel poštenosti in dela. Kako smo se prestrašili ob strašni novici, da je gospod Pušenjak, naš zvesti prijatelj in zagovornik vse-povsod, že med rajnimi! Naj mu Bog povrne vse in usliši vseh Remšničanov želja: Bodí Vam, gospod poslanec, v večnosti dobro in prosite tam za nas! — Slovo je vzel od Remšnika kot dober sosed, prijatelj in pomočnik, g. brezenški župnik, ki je tolikokrat obiskal Remšnik in sv. Pankracija. Naj se mu v lepi Savinjski dolini dobro godi in naj mu Bog obilo poplača vsako pomoč!

Ruše. 27. t. m. poteče sedemdeset let, kar je nastopilo Bralno društvo v Rušah s prvo večjo prireditvijo »Besedo«, ki jo je vodil takratni

predsednik društva, znani pohorski narodnjak in ljudski pesnik Davorin Grizold. Proslavila se je s to »Besedo« obletnica društvenega obstanka, kajti ustanovljeno je bilo Bralno društvo v Rušah dobro leto poprej. Pobudo za ustanovitev ruškega Bralnega društva je dal takratni ruški kaplan Božidar Wurzer. Odtakrat se je v Rušah marsikaj izpremenilo. Razmere so postale bolj raznolike, delo, ki ga je prvotno upravljalo eno samo društvo, se je sčasoma razdelilo tako, da imajo danes Ruše celo vrsto raznih narodnih in kulturnih organizacij. Najstarejša med njimi, več ali manj matica vsem drugim, pa je Bralno društvo.

Sv. Martin na Pohorju. V nedeljo dne 24. t. m., ob 8. uri predpoldne, priredi Udruženje voj-nih invalidov, krajevni odbor Slovenska Bistri-ca, pri Sv. Martinu na Pohorju v prostorih go-stilne pri Korenu invalidsko zborovanje. — V nedeljo dne 26. aprila 1936 se je poročila v Slo-venski Bistrici gđc. Vorša Roza, posestniška hči iz krščanske hiše Voršajeve, v katero prihaja dolga leta naš »Slovenski gospodar«, ter sestra

»Tevž, po očetu sem dobila osemnajst tisoč di-narjev. To veselje boš meni pustil, da bom najin dom uredila. Ženske se na to bolj spoznamo kakor moški. V štirih, petih tednih bo vse v redu.«

»Ali Marta, to je tvoj denar! ... Škoda je zanj.«

»Kar je moje, je tvoje, in kar je tvoje, je moje. Zdaj se ne bova ločila. Ne le dinarje, mnogo, mnogo več si bova dala.«

»Marta! Moja dobra Marta!«

Tedaj so se odprle duri in izza teh je prikukal mojster Krištof s svojo cvečočo glavo in smeje se je vprašal:

»Ali sta se nakregala? Ali smem priti?«

Ko je videl njuna obraza, ki sta od sreče sijala, je vstopil, prijel Tevža za rokav in rekel:

»No, Tevž, ali pojdeš na Staneče?«

»Da, in Marta tudi!« je odvrnil Tevž veselo; »glej jo, mojo gospodinjjo! Še preden nastopim, se Jova vzela.«

Zdaj je iz krojača bruhnalo, da se ni mogel držati:

»Hehehehehehehehe! Torej sem prav izraču-nal! Dadadada, gore in doline se znajdejo, ljudje pa ne. Ljudi je treba za glavo prijeti in treskati ž njimi, da jim zvezde posvetijo.«

»Da ste pa vi, stric Jurij, tako vseh muh polni,

tega bi si pa nikoli ne bil mislil,« je rekel Tevž dobre volje.

»Hehehe, malokdo spozna, da so krojači največji umetniki na zemlji. Takle pravi krojač ti vse zakrpa in polika: hlače, jopiče in — srca, hehehe! ... Ali si zadovoljen z menoj?«

»Da, zadovoljen, še kako! Ne morem se vam za-hvaliti, stric — ljubi stric! Zdaj šele vem, kako ste dobri. Oprostite mi, ker sem bil večkrat zarobljen!«

»Kaj ti bom odpustal! Mladost je norost. Saj sem bil v mladih letih sam tudi tak. Krivico smo ti pa vsi delali. No, kaj moremo, hehehe!«

Na glas se je zasmel in vendar so mu po obrazu trkljale debele solze. Zamahnil je in za-hreščal:

»Kar je bilo, je bilo ... Otroka, danes je lep dan. Zaliti in zabeliti ga moramo!«

Odprl je vrata in zavpil na hodnik:

»He, krčmar! ... Ali naj stradamo in žejo trpi-mo, ko nam iz kuhinje take dišave vstajajo?«

Ko je priteklo dekle, je naročil bogato kosilo in najboljšega vina. Danes je bil židane volje. Medtem ko so jedli in pili, je zbijal norce in jih tresel iz ro-kava, da onadva sploh do besede nista prišla. Sicer pa se jima itak ni ljubilo govoriti, čisto pa sta se drug drugemu vsa srečna nasmehljala.

Dalje sledi.

že tako utrujeni, da imamo le eno željo, da bi se lahko odpočili.«

Poveljnika

zmagovite južne ito-sinske armade se zate-kla na angleško ozem-lje. Južna abesinska armada, ki se je do zadnjega bojevala na južni fronti pod vodst-vom rasa Nasibuja in turškega generala Ve-hiba paše, je po odho-du abesinskega cesarja v razsuhu. Ras Nasibu in Vehib paša sta z ostanki svoje armade prešla v angleško So-malijo ter sta prispela v Berbero. Njuni voja-ki so morali na meji odložiti orožje ter so se razkropili na vse stra-ni.